

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการจำเป็นด้านอาชีพสำหรับผู้พิการและกรณีศึกษาบุคคลออทิสติก คณะผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย ข้อเสนอแนะและข้อวิจารณ์ตามลำดับดังนี้

- 1.วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 2.วิธีการดำเนินงานวิจัย
- 3.สรุปผลการวิจัย
- 4.ข้อเสนอแนะและข้อวิจารณ์

1. วัตถุประสงค์ของวิจัย

1.1 เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการจำเป็นด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบอาชีพของผู้พิการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.2 เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการจำเป็นด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบอาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก:กรณีศึกษาจังหวัดขอนแก่น

2.วิธีการดำเนินงานวิจัย ดำเนินการเป็น 2 ระยะ เนื่องจากตามทะเบียนกลางคนพิการของสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ตามกฎหมายเดิมยังไม่มีบุคคลออทิสติก และได้จัดบุคคลออทิสติกกรวมไว้ในความพิการประเภทพิการทางจิตใจและพฤติกรรมหรือออทิสติก งานวิจัยนี้จึงจำเป็นต้องศึกษาคนพิการทุกประเภทในภาพรวมของก่อน เพื่อนำผลการวิจัยจากระยะที่ 1 มากำหนดขอบเขตการศึกษาศึกษาเฉพาะบุคคลออทิสติกได้ การวิจัยดำเนินตามลำดับดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการจำเป็นด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบอาชีพของผู้พิการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งมีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1) ประชากร ประกอบด้วยคนพิการวัยทำงานที่จดทะเบียนคนพิการ มีอายุ 18 ปีขึ้นไปและอาศัยอยู่ในจังหวัดที่เป็นที่ตั้งของศูนย์การศึกษาพิเศษระดับเขตในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย จังหวัดขอนแก่น (ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 9) จังหวัดอุบลราชธานี (ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 10) และจังหวัดนครราชสีมา(ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 11) จำนวนทั้งสิ้น 90,859 คน แลกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ ยามาเน่ (Yamane,1973) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

2) ตัวแปรในการวิจัยประกอบด้วย ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้พิการ สภาพปัจจุบันความต้องการจำเป็นด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบอาชีพของคนพิการในวัยทำงาน ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานด้าน เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานะภาพ การดำรงชีวิต ประเภทของความพิการ ลักษณะความพิการ ประเภทของอาชีพ จำนวนรายได้/เดือน ที่อยู่ ภาระหนี้สิน การรับบริการกู้ยืมกองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพผู้พิการ และข้อมูลการรับการแนะแนวอาชีพ สภาพปัจจุบันได้แก่ ได้แก่ งานที่มีนายจ้าง งานที่ไม่มีนายจ้าง การรวมกลุ่มอาชีพและความต้องการจำเป็นด้านอาชีพ

3) เครื่องมือและการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ ดำเนินการสร้างและพัฒนาโดยเริ่ม ศึกษา งานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องตลอดจนได้ลงไปสอบถามสภาพคนพิการกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงานพัฒนา สังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จ.ขอนแก่น เพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการกำหนดโครงสร้างของ แบบสอบถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย หลังจากนั้นดำเนินการสร้างแบบสอบถาม ได้แบบสอบถาม 1 ชุดประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้พิการ

ส่วนที่ 2 สภาพปัจจุบันและความต้องการ

ส่วนที่ 3 แนวทางการแก้ไขและพัฒนา

นำแบบสอบถามมาพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาในกลุ่มคณะผู้วิจัย หลังจากนั้นนำ แบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างและให้ข้อเสนอแนะเพื่อ การปรับปรุงและนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับประชากรผู้พิการที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด เพื่อสังเกตปฏิกิริยาของผู้ตอบแบบสอบถามว่ามีความเข้าใจในข้อคำถามหรือไม่ รู้สึก ว่าแบบสอบถามนี้ถามได้ครอบคลุมและมีประโยชน์ต่อผู้พิการหรือไม่ ผู้พิการใช้เวลาในการตอบนานหรือไม่ แล้วนำข้อมูลส่วนที่เป็นแบบประมาณค่าไปหาค่าค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา ของครอนบาค (Alpha Cronbach Coefficient) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.82

4) การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยติดต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคน พิการประจำจังหวัดขอนแก่นอุบลราชธานี และนครราชสีมา เพื่อขอที่อยู่ของผู้พิการในแต่ละจังหวัด ต่อจากนั้นส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปยังผู้พิการตามที่อยู่ที่ผู้พิการให้ไว้จำนวน 800 ฉบับ หลังจากได้ แบบสอบถามกลับคืนมาแล้วนำมาคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ที่สุดจำนวน 400 ฉบับ เพื่อนำไป วิเคราะห์ข้อมูล

5) การวิเคราะห์ข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยการศึกษาสภาพ ปัจจุบัน ปัญหาและแนวทางการประกอบอาชีพของคนพิการในวัยทำงานวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และนำเสนอเป็นตารางและแผนภูมิ สำหรับแบบสอบถามในส่วนที่มีลักษณะเป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) จะให้ค่าคะแนนความคิดเห็น ดังนี้

มากที่สุด	ให้มีค่าคะแนนเท่ากับ	5
มาก	ให้มีค่าคะแนนเท่ากับ	4
ปานกลาง	ให้มีค่าคะแนนเท่ากับ	3
น้อย	ให้มีค่าคะแนนเท่ากับ	2
น้อยที่สุด	ให้มีค่าคะแนนเท่ากับ	1
และแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้		

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51-5.00	มากที่สุด
3.51-4.50	มาก
2.51-3.50	ปานกลาง
1.51-2.50	น้อย
1.00-1.50	น้อยที่สุด

ระยะที่ 2 ศึกษาสภาพปัจจุบัน ความต้องการจำเป็นด้านอาชีพและปัญหาในการประกอบอาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก:กรณีศึกษาจังหวัดขอนแก่น เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพซึ่งมีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1) กลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย

1.1) บุคคลออทิสติกอายุระหว่าง 12-23 ปี ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน เช่น หูหนวก ตาบอด และพิการด้านร่างกาย ที่มารับบริการที่ศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนรวมสำหรับบุคคลออทิสติกโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น ประจำปี 2555 จำนวน 7 คน โดยได้รับการยินยอมจากผู้ปกครอง และสามารถรับการฝึกได้อย่างต่อเนื่อง และผู้ปกครองบุคคลออทิสติก จำนวน 7 คน

1.2) ครูผู้สอนวิชาพื้นฐานอาชีพประจำศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนรวมสำหรับบุคคลออทิสติกโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 8 คน และผู้ปกครองบุคคลออทิสติก จำนวน 7 คน

2) ตัวแปรในการวิจัยประกอบด้วยสภาพการจัดการศึกษา ความต้องการจำเป็นด้านอาชีพและปัญหาในการฝึกอาชีพของบุคคลออทิสติก

3) เครื่องมือและการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ เครื่องมือประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์และประเด็นคำถามสำหรับการสนทนากลุ่ม อย่างละ 1 ชุดดำเนินการสร้างและพัฒนาโดยเริ่ม ศึกษาเอกสารของหน่วยงาน และศึกษาคู่มือการจัดการศึกษาของหน่วยงานที่จัดการศึกษาสำหรับบุคคลออทิสติกในจังหวัดขอนแก่น นำแนวคิดมาสร้างแบบสัมภาษณ์และกำหนดประเด็นการสนทนากลุ่ม ต่อจากนั้นนำร่างแบบสัมภาษณ์และประเด็นคำถามสำหรับการสนทนากลุ่ม มาพิจารณาในกลุ่มผู้วิจัยและเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอความเห็นเกี่ยวกับความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยและความเหมาะสม เพื่อปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ก่อนดำเนินการเก็บข้อมูลได้จัดเตรียมอุปกรณ์ เช่น กล้องวิดีโอ เครื่องบันทึกเสียง กล้องถ่ายภาพดิจิทัล อุปกรณ์ในการจดบันทึก รวมทั้งจัดทำแบบบันทึกประเด็นการสนทนากลุ่ม

4) การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยติดต่อผู้ปกครองของบุคคลออทิสติก และครูผู้สอนงานอาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก เพื่อกำหนดวัน เวลาและสถานที่สำหรับการจัดสนทนากลุ่ม ดำเนินการสนทนากลุ่มกับผู้ปกครอง 2 ครั้ง และครูผู้สอนงานอาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก 1 ครั้ง ณ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมสำหรับบุคคลออทิสติก โรงเรียนสาธิตมอดินแดง มหาวิทยาลัยขอนแก่น

5) การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งหมดมาอ่านอย่างละเอียดเพื่อจัดทำดัชนี (index) ตามกรอบแนวคิดการวิจัยและตัวแปรที่ต้องการศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูล จัดหมวดหมู่ เรียบเรียงและนำเสนอ 2 หัวข้อคือ องค์กรหรือหน่วยงานในเขตอำเภอเมืองขอนแก่นที่ดูแลบุคคลออทิสซึมในวัยทำงานและความต้องการจำเป็นด้านอาชีพและปัญหาในการฝึกอาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก

3. สรุปผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

3.1 การวิจัยระยะที่ 1

3.1.1 ด้านข้อมูลพื้นฐานพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย (60%) มากกว่าเพศหญิง (40%) และส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด (55%) มีอายุระหว่าง 56-60 ปี, 36-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.5 และ 23.25 ตามลำดับ รองลงมาคืออายุระหว่าง 46-55, 26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.5 และ 17.75 ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.75 น้อยที่สุดคือบกพร่องทางการเรียนรู้ คิดเป็นร้อยละ 5 และเป็นผู้พิการประเภทออทิสซึม 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.75 ด้านความพิการส่วนใหญ่พิการภายหลังคิดเป็นร้อยละ 51 และพิการแต่กำเนิด คิดเป็นร้อยละ 49 ด้านระดับการศึกษา ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49 รองลงมาคือ มัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 19 ส่วนที่น้อยที่สุดคือสูงกว่าระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 4.50 ส่วนระดับการศึกษาที่มุ่งเน้นการประกอบอาชีพคือ อาชีวะ มีเพียงร้อยละ 6.25 และสารพัดช่างมีเพียงร้อยละ 5.75 ด้านการดำรงชีวิต ส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 63 และประกอบอาชีพอิสระมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.75 รองลงมาคือเอกชนเป็นผู้จ้างคิดเป็นร้อยละ 16.25 และรัฐบาลเป็นผู้จ้างคิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ ว่างงานร้อยละ 27.5 มีรายได้เฉลี่ย 3,248 บาทต่อเดือน มีภาระหนี้สินเฉลี่ย 33,033 บาท ส่วนใหญ่ร้อยละ 74 ไม่เคยยืมเงินกองทุนฟื้นฟู และไม่ได้รับการแนะแนวอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 71

3.1.2 ด้านสภาพการประกอบอาชีพของผู้พิการจำแนกเป็นการประกอบอาชีพที่มีนายจ้าง การประกอบอาชีพที่ไม่มีนายจ้างและการประกอบอาชีพแบบรวมกลุ่มอาชีพพบว่า

ผู้พิการที่ประกอบอาชีพแบบมีนายจ้างจำนวน 115 คน เห็นว่าตนเองมีสถานภาพอยู่ในระดับมาก 8 ข้อเรียงตามลำดับดังนี้ ได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน ($\bar{X} = 4.06, S.D. = 0.82$) ได้รับความยุติธรรมจากนายจ้าง ($\bar{X} = 4.00, S.D. = 0.71$) ได้รับการปฏิบัติที่ดีจากนายจ้าง ($\bar{X} = 3.99, S.D. = 0.66$) ได้รับการปฏิบัติที่ดีจากเพื่อนร่วมงาน ($\bar{X} = 3.76, S.D. = 0.66$) ได้รับโอกาสจากนายจ้างในการทำงาน ($\bar{X} = 3.75, S.D. = 0.77$) ได้รับการช่วยเหลือ เกี่ยวกับการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองเกี่ยวกับงาน ($\bar{X} = 3.65, S.D. = 0.94$) ได้รับความสะดวกเกี่ยวกับการดำรงชีพ ($\bar{X} = 3.58, S.D. = 0.94$) และ ได้รับการพิจารณาเลื่อนตำแหน่งงานเพื่อเพิ่มเงินเดือน ($\bar{X} = 3.53, S.D. = 1.12$) ด้านที่อยู่ในระดับปานกลาง มี 5 ข้อ เรียงตามลำดับดังนี้ มีความสามารถในการสื่อสารกับเพื่อนร่วมงาน ($\bar{X} = 3.49, S.D. = 1.31$) ความสะดวกของสภาพแวดล้อมในสถานที่ทำงาน ($\bar{X} = 3.30, S.D. = 0.87$) ความสะดวกในการเดินทางจากที่บ้านมายังที่ทำงาน ($\bar{X} = 3.18, S.D. = 0.83$) ความสะดวกในการเดินทางไปอบรม/เรียนรู้ ($\bar{X} = 3.15, S.D. = 1.24$) และได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงาน ($\bar{X} = 3.12, S.D. = 1.36$)

สำหรับผู้ที่ไม่มีนายจ้าง จำนวน 172 คน พบว่าผู้พิการที่ไม่มีนายจ้างเห็นว่ตนเองมีสถานภาพอยู่ในระดับน้อย 3 ข้อ ตามลำดับดังนี้ มีทักษะในการบริหารจัดการและการแก้ปัญหา ($\bar{X} = 1.81, S.D. = 0.58$) มีทุนในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 1.85, S.D. = 0.11$) และมีตลาดในการส่งสินค้า ($\bar{X} = 2.16, S.D. = 0.85$) และในระดับปานกลางคือมีความรู้ความชำนาญในงานอาชีพ ($\bar{X} = 3.26, S.D. = 1.6$)

สำหรับการรวมกลุ่มอาชีพ จากผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 26 คน พบว่าผู้พิการที่ประกอบอาชีพแบบรวมกลุ่มอาชีพเห็นว่ตนเองมีสถานภาพอยู่ในระดับน้อยมาก 2 ข้อตามลำดับดังนี้ ตลาดในการส่งสินค้า ($\bar{X} = 1.25, S.D. = 0.59$) และด้านความสามารถในการบริหารจัดการและแก้ปัญหา ($\bar{X} = 1.50, S.D. = 0.95$) ด้านที่อยู่ในระดับน้อย 2 ข้อตามลำดับดังนี้ คือด้านการมีทุนในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 1.88, S.D. = 0.95$)

S.D 0.43) และทักษะในการบริหารจัดการและการแก้ปัญหา ($\bar{X} = 1.65$, ค่า S.D.= 1.13) และมีความรู้ความชำนาญในงานอาชีพในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.77$, ค่า S.D.= 1.07)

3.1.3 ด้านความต้องการ ปัญหาหรืออุปสรรค และแนวทางการแก้ไข พบดังนี้

- 1) ขาดเงินทุน ผู้พิการส่วนมาก ระบุว่าขาดเงินทุนในการประกอบอาชีพอิสระเป็นของตนเอง และขาดเงินทุนในการนำมาปรับปรุงกิจการเดิม ต้องการให้รัฐบาลเข้ามามีส่วนช่วยเหลือเกี่ยวกับการให้ความรู้เรื่องสิทธิประโยชน์ของผู้พิการ ด้านเงินทุนในการประกอบอาชีพทั้งในส่วนของการเพิ่มวงเงินในการกู้ยืมและระยะเวลาในการผ่อนผัน รวมทั้งเพิ่มเงินรายเดือนของผู้พิการ ดังข้อความต่อไปนี้
- 2) สุขภาพ ผู้พิการส่วนมากมีปัญหาสุขภาพและต้องการสวัสดิการด้านสุขภาพ
- 3) ความรู้เกี่ยวกับการฝึกอาชีพ ผู้พิการส่วนมากต้องการได้รับการฝึกฝนและส่งเสริมอาชีพอย่างจริงจัง ต่อเนื่องและหลากหลายเพื่อให้มีอาชีพที่มั่นคงจนสามารถพึ่งตนเองได้
- 4) แหล่งเรียนรู้ ต้องการให้มีศูนย์การเรียนรู้ใกล้บ้าน การแนะนำอาชีพและให้ความรู้ในการดูแลผู้พิการให้แก่สมาชิกในครอบครัวของผู้พิการ
- 5) สิทธิและความเสมอภาค ต้องการความเสมอภาคในการเข้ารับการศึกษาในทุกๆ โรงเรียน หรือการจัดการเรียนร่วม การให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ของผู้พิการ แก่ผู้พิการ ครอบครัว และสังคมคนพิการ ให้สังคมตระหนักถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เคารพความสามารถ เสมอภาค เท่าเทียม โดยเฉพาะความเท่าเทียมในการเข้าไปใช้ประโยชน์จากบริการของสาธารณะ สิทธิในการสมัครเข้าไปทำงานในหน่วยงานของรัฐบาล หรือสถานประกอบการทั่วไป
- 6) การประกอบอาชีพและการส่งเสริมการตลาด ต้องการให้มีหลักสูตรฝึกอาชีพ เช่น การอบรมด้านงานฝีมือช่างต่างๆ การนวดแผนไทย การตัดเย็บผ้า การเลี้ยงสัตว์ การเกษตร งานจักสาน ค้าขายเป็นต้น และหาแหล่งจำหน่ายสินค้า
- 7) สิ่งอำนวยความสะดวก ผู้พิการต้องการเทคโนโลยีและเครื่องช่วยอำนวยความสะดวก ดังข้อความต่อไปนี้

3.1.4 ด้านแนวทางแก้ไข

ควรจัดอบรมหลักสูตรและการเรียนรู้อาชีพอิสระตาม que ผู้พิการได้ให้ความเห็นให้หลากหลายและใกล้บ้าน รัฐควรจัดระบบสารสนเทศของผู้พิการ จัดการในส่วนองสภาพแวดล้อมต่างๆ ตลอดจนจัดอบรมให้ความรู้แก่สมาชิกในครอบครัวเกี่ยวกับการดูแลและช่วยเหลือผู้พิการ เพื่อพัฒนาผู้พิการไปสู่การพึ่งตนเองได้

3.1.5 ข้อเสนอแนะด้านอื่นๆ

ผู้พิการส่วนใหญ่ให้ข้อเสนอแนะว่า อยากจะประกอบอาชีพตามความสามารถของตนเองโดยให้รัฐบาลเข้ามาช่วยเหลือโดยจัดสรรเงินทุนให้หรือจัดอบรมเกี่ยวกับอาชีพที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้พิการมีตัวเลือกของอาชีพที่เหมาะสมกับความถนัด ลักษณะความพิการและความสนใจ โดยมีเป้าหมายเพื่อความยั่งยืนของอาชีพ จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ในพื้นที่ที่ผู้พิการสามารถเดินทางไปเรียนได้สะดวก เพื่อให้ผู้พิการได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถของตนให้ทัดเทียมกับคนทั่วไป สามารถช่วยเหลือตนเองได้จนเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง เห็นคุณค่าของตนเอง ตลอดจนดูแลสภาพความเป็นอยู่ให้คนพิการมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

3.2 การวิจัยระยะที่ 2 พบว่า

3.2.1 องค์กรหรือหน่วยงานในเขตอำเภอเมืองขอนแก่นที่ดูแลบุคคลออทิสซึมในวัยทำงาน ประกอบด้วย 1) ศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนรวมสำหรับเด็กออทิสติกโรงเรียนสาธิตมอดินแดง มหาวิทยาลัยขอนแก่น 2) ศูนย์บริการบุคคลออทิสติกจังหวัดขอนแก่น และ 3) บ้านเด็มน้อมรับ

บุคคลออทิสติก จังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า หน่วยงานทั้ง 3 ดังกล่าว มีลักษณะการฝึกอาชีพไปในทำนองเดียวกันในด้านประเภทของอาชีพ วิธีสอนเน้นการสาธิต ใช้คำสั่ง และฝึกให้บุคคลออทิสติกลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง แต่บุคคลออทิสติกยังไม่สามารถใช้ทักษะดังกล่าวไปประกอบเป็นอาชีพอิสระได้ ยังต้องมีผู้ควบคุมตลอดการปฏิบัติงาน อันเนื่องมาจากความรุนแรงของภาวะออทิสซึม ผลงานที่ได้โดยเฉพาะการเกษตร ใช้รับประทานกันเองในกลุ่ม ส่วนผลงานที่เป็นงานประดิษฐ์เป็นงานประดิษฐ์ที่ยังไม่สามารถนำไปเป็นอาชีพได้ การจำหน่ายมีวัตถุประสงค์เป็นการใช้ผลงานและความสามารถของบุคคลออทิสติกเป็นหลัก และจำหน่ายในวงแคบ จึงเป็นเพียงการช่วยซื้อด้วยความสงสารหรือการให้กำลังใจ ยังไม่สามารถพัฒนาสู่การหาตลาดได้มากนัก

3.2.2 ความต้องการจำเป็นด้านอาชีพและปัญหาในการฝึกอาชีพสำหรับบุคคลออทิสติก ในศูนย์วิจัยและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนรวมสำหรับเด็กออทิสติก โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่าผู้ปกครองนักเรียนออทิสติก ทั้ง 7 คน มีความต้องการให้ศูนย์วิจัยฯ จัดหลักสูตรฝึกอาชีพที่สอดคล้องกับความถนัด ความสนใจและลักษณะอาการของภาวะออทิสซึมเพื่อที่บุตรของตนที่อายุเกินเกณฑ์ที่จะได้ศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและอยู่ในความดูแลของศูนย์วิจัยฯ สามารถได้รับการดูแลต่อจากศูนย์วิจัยฯ และอาชีพที่ปกครองต้องการคืออาชีพอิสระที่บุตรสามารถทำได้ที่บ้าน (5 คน) เช่น ขายของชำ และอาชีพที่ทำร่วมกับเพื่อนในหน่วยงานต่างๆ หรือในสถานประกอบการ (2 คน) เช่น ทำเครื่องประดับ ประกอบสิ่งของต่างๆ นอกจากการฝึกอาชีพแล้วผู้ปกครองของนักเรียนออทิสติกทั้ง 7 คนยังต้องการให้บุตรมีทักษะทางสังคม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ และยังมีความหวังว่าบุตรของตนเองจะมีอาการดีขึ้น และที่ตรงความต้องการมากที่สุดคือต้องการให้รัฐบาลและมหาวิทยาลัยสนับสนุนงบประมาณและบุคลากรในการจัดตั้งสถาบันที่จะทำการวิจัยเกี่ยวกับออทิสติกตั้งแต่แรกเกิดจนตลอดชีวิต ที่ประกอบด้วยความร่วมมือทางการแพทย์ การศึกษา การอาชีพ จัดที่พักสำหรับดูแลบุคคลออทิสติก และฝึกอาชีพต่อไป

สำหรับครู 7 คนที่สอนนักเรียนออทิสติก นั้นมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับผู้ปกครองนักเรียนและตัวนักเรียนเองเป็นอย่างดีตั้งแต่เริ่มก่อตั้งศูนย์วิจัยฯ จึงมีความรัก ความเมตตาและมีความพยายามที่จะช่วยเหลือนักเรียนตามที่ปกครองต้องการ ครูทั้ง 7 คน เห็นด้วยกับการพัฒนาหลักสูตรอาชีพสำหรับนักเรียนทั้ง 7 คน และยินดี เข้าร่วมในการพัฒนาหลักสูตร ทั้งการจัดทำ การใช้และการประเมินหลักสูตร และครูทุกคนมีความเชื่อว่านักเรียนออทิสติกทั้ง 7 คน มีศักยภาพที่จะฝึกอาชีพที่เป็นพื้นฐานสู่การประกอบอาชีพได้หากมีขั้นตอนหรือหลักสูตรที่ชัดเจนและสามารถนำไปใช้ได้จริง เหมาะสมกับระดับความรุนแรงของภาวะออทิสซึมและพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกแต่ละคน หลักสูตรควรต่อยอดทักษะที่นักเรียนเคยได้รับการฝึกฝนมาแล้วมี เช่น การร้อย การพัน การตัด การหมุน เป็นต้น หลักสูตรควรเป็นหลักสูตรระยะสั้น มีขั้นตอนในการปฏิบัติไม่มาก ใช้เวลาไม่มาก และมีการฝึกวินัยในการปฏิบัติงาน และการปรับพฤติกรรมควบคู่ไปด้วย

สำหรับสภาพปัญหาคือระดับความรุนแรงของภาวะออทิสซึม ที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อความสามารถในการปฏิบัติงาน ซึ่งผู้ปกครองรับทราบดีว่าบุตรหลานของตนไม่สามารถปฏิบัติงานที่ต้องใช้ความละเอียดอาศัยสมาธิและความจดจ่อกับงานได้นานเหมือนคนปกติ รวมไปถึงงานที่มีความซับซ้อนในการทำงาน เช่น การทอนเงิน การสื่อสาร แต่ก็ยังมีความหวังว่าหากมีหลักสูตรและการจัดระบบความช่วยเหลือที่สอดคล้องกับภาวะออทิสซึม ก็จะทำให้บุตรหลานสามารถปฏิบัติงาน และอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้ สังคมให้ออกัสและโอบอุ้มบุคคลออทิสติกมากขึ้น

ผลจากการศึกษาดังกล่าวสรุปได้ว่าการพัฒนาบุคคลออทิสติกด้านอาชีพเป็นความต้องการของผู้ปกครองและครูที่ดูแลนักเรียนเหล่านี้ และจำเป็นต้องมีการพัฒนาหลักสูตรอาชีพเฉพาะสำหรับบุคคลออทิสติกเพื่อให้บุคคลออทิสติกสามารถทำงานได้ สื่อสารและปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ และทำงานได้เหมาะสม

สอดคล้องกับกับลักษณะความบกพร่อง 3 ด้านของบุคคลออทิสติก คือความบกพร่องด้านการสื่อสาร การเข้าสังคมและด้านพฤติกรรมอันเนื่องจากบุคคลออทิสติกเป็นบุคคลที่มีความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วน ซึ่งส่งผลต่อความบกพร่องทางพัฒนาการด้านภาษา ด้านสังคมและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีข้อจำกัดด้านพฤติกรรม หรือมีความสนใจเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคณพิการทางการศึกษา พ.ศ.2552) นอกจากนี้ความสำเร็จในการฝึกอาชีพแก่บุคคลออทิสติกจะเกิดขึ้นได้จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนและทำงานร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องหลายภาคส่วน

4. ข้อเสนอแนะ

4.1 มีความจำเป็นต้องจัดการศึกษาที่มีคุณภาพและทั่วถึงให้กับผู้พิการจึงควรจัดทำฐานข้อมูลด้านคนพิการเกี่ยวกับแหล่งฝึกอาชีพ หลักสูตรฝึกอาชีพ แหล่งงานที่รับคนพิการ เครือข่ายด้านคนพิการและผู้ดูแลคนพิการ การเชื่อมฐานข้อมูลต่างๆ การกระจาย การใช้สารสนเทศเกี่ยวกับผู้พิการที่มีการจัดทำไว้ร่วมกัน เพื่อให้การพัฒนาและส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการสามารถจัดได้ทั่วถึง สอดคล้องกับประเภทความพิการ และเกิดประสิทธิภาพ

ตามรัฐธรรมนูญการปกครองแห่งราชอาณาจักร พ.ศ.2550 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ทั้ง 3 ฉบับ (พ.ศ.2542, พ.ศ. 2545 และ พ.ศ. 2553), พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 ล้วนเป็นกฎหมายที่นำไปสู่นโยบายและการปฏิบัติที่คำนึงถึงสิทธิของคนพิการตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Declaration of Human Right, 1948) และการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความต้องการจำเป็นพิเศษ (World Conference on Special Needs Education, 1994) เพื่อมุ่งส่งเสริมนโยบาย Education for All จึงทำให้ประเทศไทยต้องจัดการศึกษาที่มีคุณภาพและประกันสิทธิและโอกาสทางการศึกษาให้กับผู้พิการ พันฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ และการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระให้กับผู้พิการ และทำตั้งแต่แรกเกิดจนตลอดชีวิต แต่จากผลการวิจัยพบว่าปัญหาการประกอบอาชีพของผู้พิการส่วนใหญ่ยังเป็นปัญหาในระดับปัจจัย เช่น เงินทุน ความรู้ ทักษะในอาชีพ และความต้องการสวัสดิการต่างๆ จึงทำให้การประกอบอาชีพของผู้พิการยังไม่สามารถก้าวไปถึงประสิทธิภาพ และพัฒนาเป็นนวัตกรรมได้ การช่วยเหลือจึงยังคงเป็นการสงเคราะห์เพื่อให้ผู้พิการไม่เป็นภาระกับครอบครัวและสังคมมากนัก ตลอดจนทำให้ผู้พิการเห็นคุณค่าของตนเอง และมีความพยายามที่จะพัฒนาการประกอบอาชีพและผลงานให้มีประสิทธิภาพต่อไป จึงควรจัดทำฐานข้อมูลด้านคนพิการเกี่ยวกับแหล่งฝึกอาชีพ หลักสูตรฝึกอาชีพ แหล่งงานที่รับคนพิการ เครือข่ายด้านคนพิการและผู้ดูแลคนพิการ การเชื่อมฐานข้อมูลต่าง ๆ การกระจาย การใช้สารสนเทศเกี่ยวกับผู้พิการที่มีการจัดทำไว้ร่วมกัน เพื่อให้การพัฒนาและส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการสามารถจัดได้ทั่วถึง สอดคล้องกับประเภทความพิการและเกิดประสิทธิภาพ

4.2 ส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ด้านการแพทย์ การจัดการศึกษา การให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ สำหรับบุคคลออทิสติกเพื่อพัฒนาศักยภาพบุคคลกลุ่มนี้ เป็นเรื่องที่ทำหยาให้เร่งดำเนินการ

ตามรายงานข้อมูลทะเบียนกลางคนพิการ ของสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พบว่าจำนวนผู้พิการออทิสติกยังมีน้อยหากเมื่อเทียบกับความพิการชนิดอื่นๆ ในงานวิจัยนี้พบประมาณร้อยละ 8 ของผู้พิการทั้งหมดทุกประเภท ซึ่งในสภาพจริงแล้วควรมีจำนวนมากกว่านี้อันเนื่องจากสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตแห่งชาติได้จัดคนพิการนี้รวมในประเภทความพิการทางจิตใจและพฤติกรรม ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าออทิสซึมเป็นโรคหรืออาการที่เพิ่งมีรายงานทางการแพทย์โดย หมอเด็กชาวสวิสชื่อ Eugen Bluer ในปี 1911 และระบุว่า

โรคจิตเภท (schizophrenia) และได้มีการอธิบายมากขึ้นโดย Leo, Kanner หมอเด็กแห่งมหาวิทยาลัย John Hopkin ในปี 1943 แต่จนถึงปัจจุบันยังไม่สามารถหาวิธีการรักษาได้ แต่พบว่าสาเหตุเกิดจากระบบประสาทในสมอง และปัญหาสารชีวเคมีในสมอง ประกอบกับผู้ที่มีภาวะออทิสซึมจะมีลักษณะทางกายภาพ รูปร่างหน้าเหมือนคนปกติ ที่เรียกว่า invisible disability ซึ่งต่างจากผู้พิการทางด้านร่างกาย การเคลื่อนไหว การมองเห็น การได้ยิน และสติปัญญาที่สามารถเห็นลักษณะความพิการได้ชัด (visible disability) จึงทำให้ข้อมูลด้านจำนวนมีน้อยกว่าความพิการประเภทอื่นและน้อยกว่าสภาพจริง และจากรายงานการวิจัยพบมีผู้ป่วยออทิสติกในประเทศไทยคิดเป็นสัดส่วน 10 : 10,000 (www.psu.ac.th/node/2667) สำหรับในประเทศไทยพบผู้ป่วย ออทิสติกเพิ่มขึ้นทุกปี ในปี 2008 พบ Autistic Spectrum Disorder ในสัดส่วน 1: 88 คน (Autistic เป็นประเภทหนึ่งใน Autistic Spectrum Disorder) การส่งเสริมการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ด้านการแพทย์ การจัดการศึกษา การให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ สำหรับบุคคลออทิสติกเพื่อพัฒนาศักยภาพบุคคลกลุ่มนี้ จึงเป็นเรื่องที่ท้าทายให้เร่งดำเนินการ

4.3 ควรวิจัยและพัฒนาหลักสูตรเฉพาะสำหรับบุคคลออทิสติกที่เน้นการฝึกงานพื้นฐานอาชีพตั้งแต่นักเรียนอยู่ในระดับประถมศึกษา เพื่อให้ทางโรงเรียน ครู และผู้ปกครองได้แนวทางการประยุกต์ใช้ และนำไปบรรจุไว้ในแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualize Education Program) ซึ่งตามพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 มาตรา 8 กำหนดให้สถานศึกษาในทุกสังกัดจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ และต้องมีการปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในประกาศกระทรวง

4.4 ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเพิ่มการใช้ระบบ internet, social media เช่น facebook website เป็นช่องทางในขยายตลาดเพื่อรองรับสินค้าของผู้พิการ